

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.017/2024/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás; felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Pest Vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Pintér Gábor kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (17. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 24.K.701.791/2022/16. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 33.500 (harmincháromezer-öttszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2019. május 1. napjától 2022. április 30. napjáig tartó időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes helységi Rendőrkapitányság hivatásos állományú tagjaként baleseti helyszínelő és balesetvizsgáló beosztásban teljesített szolgálatot. A perbeli időszakban a kinevezése szerinti beosztásába nem tartozóan rendszeresen látott el járőri feladatokat, TIK küldéses járőrszolgálatokat, átkíséréseket, kísérőőri feladatokat, sebességmérést, AETR ellenőrzést, rendezvénybiztosítási, csapatszolgálati feladatokat, továbbá a helységi Rendőrkapitányság illetékességi területén kívül balesethelyszínelői feladatokat ellentételezés nélkül, az emiatt benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője alperesi határozat számú határozatával (a továbbiakban: határozat) elutasította.

A felperes keresete, az alperes védirata

[2] A felperes módosított keresetében az alperest a perbeli időszakra 1.352.750 forint megbízási díj, és annak 2020. november 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 2. § 4., 24., 25., 28., 31. pontjaira, 71. § (1)-(5) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. § (1) bekezdés b) alpontjára, a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett más bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK utasításra (továbbiakban: ORFK utasítás), a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasításra (a továbbiakban: Járőr Szabályzat), az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv tevékenység-irányítási központjai, egyes rendőri szervek ügyelei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013.(XII. 21.) ORFK utasításra, a Rendőrség szervei illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XII.28.) IRM rendeletről, továbbá a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. számú döntésében foglaltakra alapította. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg.

[3] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját vitatva.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 1.352.750 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjában, a 71. § (1)-(2), (5)-(6) bekezdéseiben, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI.16.) BM rendelet 35. § (1) bekezdésében, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról,

valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésében, a 30/2015. BMr. 2. számú mellékletében foglaltakra alapította. Rögzítette, hogy az ORFK utasítás kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, amelyet a munkáltató nem bővíthet korlátlanul, a felperes által a perbeli időszakban ellátott feladatok a baleseti helyszínelői munkától – mind minőségében, mind az ahhoz társuló felelősségben is – eltérő munkafeladatok végrehajtását jelentették, ami a felperes számára többletfeladatot jelentett. Az irányadó bírói gyakorlatra figyelemmel a beosztáshoz igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, és az nem fedhet le több másik beosztást. Az alperes szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van (pl. a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4.). Önmagában az a körülmény, hogy felperes munkaköri leírásában szerepelt a feladat ellátásának kötelezettsége, nem értékelhető akként, hogy ezáltal e feladatok egyúttal felperes beosztásába tartozóak lennének. tanúl tanúvallomásával kapcsolatban megjegyezte, hogy a tanú jogkérdésben nem, kizárólag ténykérdésben nyilatkozhat, ezért nem vehető figyelembe azon nyilatkozata, miszerint a sebességmérés a baleseti helyszínelő feladatai közé tartozik. Megállapította, hogy az alperes által sem vitatottan ellátott sebességmérés, járőri feladatok és AETR ellenőrzés a felperes szolgálati beosztásához nem tartozó többletfeladatnak minősültek, mely a perbeli időszakban rendszeresen előforduló feladatot jelentett, annak ellátásáért részére a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és 71. § (5) bekezdése alapján megbízási díj jár. Az alperes által becsatolt tevékenységek kimutatás alapján a rendezvénybiztosítás, illetve a más rendőrkapitányság illetékességi területén történő baleseti helyszínelés a perbeli időszakban csupán eseti jelleggel (előbbi 2, utóbbi 6 alkalommal), átkísérés pedig egyáltalán nem fordult elő, tekintettel azonban arra, hogy felperes ezen időszakban a beosztása szerinti baleseti helyszínelői feladatellátáson túlmenően egyéb, a fentiekben megállapított többletfeladatot is végzett, azok számára megbízási díjat eredményeznek. A megbízási díj mértékét a keresetben megjelöltek szerint alaposnak, a felek által elfogadott kimutatás szerint teljesített többletfeladatokkal arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet a megállapított tényállásból téves jogi következtetést vont le, helytelenül és jogsértő módon értelmezte és alkalmazta a Hszt. 71. § (1)-(6) bekezdéseit, különösen annak (1) bekezdés a) -c) pontjait, a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzat rendelkezéseit, valamint az ítéletben hivatkozott Kúriai ítélezési gyakorlat sem alkalmazható a perben (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.). Téves az elsőfokú ítélet [25] pontjának a kúriai joggyakorlatra kiterjedő hivatkozása, ezzel összefüggésben megalapozatlan az elsőfokú ítélet [26] pontjában rögzített megállapítás is. A felperes a munkaköri leírása szerint, jogszerűen látott el sebességellenőrzést a kérdéses időszakban. A Járőr- és Őrszolgálati Szabályzat nem mondja ki, hogy rendelkezései csak bizonyos állománycsoportokra, beosztásokra terjednek ki, hanem általános jelleggel deklarálja, hogy személyi hatálya az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv hivatásos állományára, így felperesre is kiterjed. Nincs olyan jogszabály, közjogi szervezetszabályozó eszköz, belső norma, amely kötelező jelleggel kimondja, hogy sebességmérést csak és kizárólag a közlekedési járőr végezhet. Ezt támasztja alá, hogy az állománytáblázat az egyes rendőrkapitányságokon nem is rendszeresített

közlekedési járőr beosztásokat. A Járőr- és Őrszolgálati Szabályzat 79. a) pontja nem teszi a közlekedési járőr kizárólagos feladatává, kötelezettségévé a közlekedésrendészeti intézkedések végrehajtását, nem is nevesíti kizárólagosan a sebességmérést. Jelenleg a baleseti helyszínelői munkakörre nézve nincs hatályban olyan jogszabály, vagy közjogi szervezetszabályozó eszköz, belső norma, amely annak feladatait kógens módon tartalmazná, az ORFK utasítás sem ilyen, mivel kizárólag az általa definiált közlekedési esemény bekövetkezése esetén követendő eljárásrendet és feladatok végrehajtását határozza meg a közlekedésrendészeti szolgálati ág állománya számára. A 2022. február 28. napjáig hatályos, a közlekedési jogsértést dokumentáló technikai eszközök rendőrségi alkalmazásáról szóló 26/2013. (VI.2 8.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 26/2013. ORFK utasítás) a sebességmérő alkalmazásának személyi feltételei között az adott típusú sebességmérő készülék típusra érvényesített kezelői igazolvány meglétét írja elő, továbbá a kezelői feladatok ellátására a hivatásos állományt jelöli ki. A norma itt sem rögzíti, hogy csak a közlekedési járőr láthatja el a feladatot, a kritérium a hivatásos állományba tartozás és az önálló intézkedési jogosultság ténye. A 2022. március 1. napján hatályba lépett, a sebességméréssel összefüggő feladatokról szóló 6/2022. (II.4.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 6/2022. ORFK utasítás) szerint sem kritérium, hogy kizárólag közlekedési járőr legyen a kezelő. Az ORFK utasítás sem csak kizárólag a baleseti helyszínelőkre tartalmaz rendelkezéseket, hanem általában a rendőri állomány valamennyi tagjára, akik egy közlekedési baleset során eljárni jogosultak. Amellett, hogy a Hszt. megbízásra irányuló szabályait nem lehet alkalmazni, az elsőfokú ítéletnek a Kúria ítélkezési gyakorlatára történő hivatkozása sem megalapozott, mert felperesi beosztás tekintetében sem a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzattal, sem az ORFK utasítás rendelkezéseivel nem volt ellentétes a felperes munkaköri leírása, így nem is terjeszkedhetett túl annak keretein. A sebességellenőrzés nem önálló beosztás, hanem egy rendőri feladat, amit a csatolt iratok és tanú is alátámasztott.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A bírói gyakorlatra hivatkozva kiemelte, hogy a munkaköri leírásban foglalt feladatok korlátlanul nem bővíthetők, a végzett többletfeladatok ellátásáért megbízási díjat kell fizetni. Az ORFK utasítás kimerítően tartalmazza a helyszínelő feladatait, és ezek között a per tárgyát képező feladatok nem szerepelnek. A Járőr Szabályzat 79. a) pontja alapján a közlekedési járőri beosztás feladata a járművezetők ellenőrzése, és ennek keretébe tartozik a sebességmérés is. A járőr, illetve a balesethelyszínelő különböző beosztások, ezért alaptalan az, hogy a balesethelyszínelő minden rendőrségi alapfeladatot köteles ellátni. Az alperes nem vitatta, hogy ezen feladatokat a rendőrkapitányság illetékességi területén kívül is ellátta, melyre az alperes védekezése nem is lehet irányadó. A felek között a ténykérdéseket illetően nem volt vita, a tanúvallomás pedig a jogkérdések igazolására nem alkalmas.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.

[9] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj megfizetésére. Döntésének helytálló indokaival a másodfokú bíróság egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra mutat rá.

[10] Az alperes az elsőfokú ítéletet elsőfokú jogalapjában vitatta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megsértésére hivatkozással az alperes azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a felperes megbízási díjra való jogosultságát ezen jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg. A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a megbízási díjra való jogosultság kapcsán az elsőfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által ellátott feladatok a baleseti helyszínelői beosztásába tartoztak-e vagy sem.

[11] Alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy a felperes mindazt a feladatot köteles volt ellátni, amely a közlekedésrendészeti szakterület tevékenységi körébe tartozik, mert a szervezeti struktúra alapján önmagában valamely beosztáshoz tartozó munkaköri feladatok köre nem határozható meg. A munkaköri leírás azoknak a feladatoknak a körét jelöli ki, amelyeket a munkavállaló a jogviszonya fennállása alatt általában – külön utasítás nélkül is – végezni jogosult és köteles. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit. A munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma, így a felperes vonatkozásában az ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkaköri leírás elkészítésekor a munkáltatónak ahhoz kell igazodnia, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A végzett többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok).

[12] A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[13] Az irányadó bírói gyakorlatból az következik, hogy a felperes beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, és az nem fedhet le több másik beosztást. E nélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás. Az alperes tehát szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van (a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú ítélete).

[14] Alaptalanul érvelt az alperes azzal, hogy a felperes a baleseti helyszínelői beosztásán kívüli járőri, sebességmérési és egyéb feladatok teljesítésével a munkakörébe tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. Az ORFK utasítás kódex jelleggel, kimerítően tartalmazza a helyszínelő feladatait, amelyek között a keresetben megjelölt feladatok nem szerepelnek.

[15] A másodfokú bíróság nem fogadta el az alperes fellebbezésében a sebességméréssel kapcsolatosan kifejtett jogi álláspontot. A baleseti helyszínelő beosztásához tartozó feladatok meghatározásánál az ORFK utasítás az irányadó, az alperes által hivatkozott 26/2013. és 6/2022. ORFK utasítások kizárólag a közlekedési jogsértést dokumentáló technikai eszközök rendőrségi alkalmazásának szabályait fektetik le, a fellebbezésben hivatkozott rendelkezésekből pedig nem következik, hogy a jogalkotó e feladatellátást a baleseti helyszínelő beosztás részévé kívánta tenni. Mindezek miatt nem állítható, hogy a felperes a sebességmérés teljesítésével a saját beosztásába tartozó tevékenységet végzett.

[16] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perbeli időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladatkimutatásban tételesen megjelölt – feladatok nem a beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, melyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[17] A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott, a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgálatnak minősül, amelyért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok). A munkáltató utasítási joga az alperesi állásponttal szemben nem korlátlan, ezért csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely annak keretei közé tartozik. Egy másik munkakör – akár átmeneti, akár

tartós ellátása – nem tekinthető az adott munkakör részének (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4. számú kúriai határozatok).

[18] A fenti alapvetésnek megfelelően az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes rendszeresen, visszatérően jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére. A megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[19] Az alperes fellebbezésében a megbízási díj összegét kizárólag a jogalap tekintetében vitatta, ezért az ítéltáblának a felülbírálat során az elsőfokú bíróság által elvégzett mérlegelés jogszerűségét, annak szempontjait nem kellett vizsgálnia.

[20] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[21] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[22] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[23] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el. Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. március 19.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia
s.k.		
a tanács elnöke, előadó	bíró	bíró